

saa stærk som Huslejelogvivingen er det, paavirket af de overordentlige Tilstande, der paa dette Omraade her og dér findes, og atter virker tilbage til disses Opretholdelse.

Brochmann: Jeg fik saa at vide af Indenrigsministeren, at han i Grunden intet kunde udrette for at fremme Byggeriet udover dette ene, at Lønnen selvfølgelig skulde ned og Arbejdstiden op — det var jo Omkvædet paa det hele. Men hvorfor i Grunden spillede dette høje Tings Tid med at fremsætte saadanne Krav, som Indenrigsministeren ved ikke kan gennemføres? Hvorfor vil det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg spille det høje Tings Tid med at fremsætte saadanne Krav, som han jo ved ikke bliver gennemført og kan gennemføres?

Jeg fik at vide af Indenrigsministeren, at en lavere Rente vilde han ikke røre sig af Pletten for, for det var et Krav, Statsmagten ikke kunde have noget med at gøre; det skulde fremdeles overlades til Bankerne at bestemme Renten, hvis Højde atter har en afgørende Indflydelse paa Boligbyggeriets Dyrhed eller Billighed. Vi fik at vide af Indenrigsministeren, at han aldeles ikke ønskede at omtale det prisfordyrende Moment, der ligger i Spekulationen i Ejendomme, hvilken Spekulation har bidraget saa mægtigt til at drive Lejen op. Med andre Ord, Indenrigsministeren erklærede sig fallit, og det gør Venstre jo ogsaa, udover dette ene, at Lønnen skal ned og Arbejdstiden op, ellers har de ikke noget som helst at byde. Med andre Ord: Nye Angreb paa Arbejderne er Pointen i det.

Indenrigsministeren omtalte videre de børnetalrige Familier og sagde, at han kunde selvfølgelig ikke vide, hvor disse skulde hen. Men naar man ser Indenrigsministeren og Venstre og Højre rette et Angreb paa de børnetalrige Familier gennem denne Lov, saa har jeg ogsaa Ret til at spørge: Hvor skal de børnetalrige Familier saa vende sig hen? Det er ganske naturligt at rette det Spørgsmaal i Forbindelse med de Angreb, der bliver rettet paa de børnetalrige Familier. Ogsaa paa dette Punkt erklærede Ministeren, at det kunde han ikke sige noget om. Men i sin første Tale gav han en meget dæmpet Anvisning paa en i højeste Grad usikker Fremtid. Jeg tror ikke, de børnetalrige Familier faar synderlig Gavn af denne meget vage Anvisning.

Indenrigsministeren spurgte saa, om man i de kooperative Byggeforeninger vilde

have de børnetalrige Familier. Naar de Folk nu desværre, grundet paa den lave Løn, som Venstre vil have yderligere nedsat, ikke kan betale, saa er Spørgsmaalet i og for sig overflødigt, men jeg kan berolige Indenrigsministeren med, at i disse Foreninger spørger man ikke de lejligheds-søgende, om de har mange Børn, og jeg kan berolige Ministeren med, at i ingen andre Boliger er der taget det Hensyn til Børnene og dermed til de børnetalrige Familier som netop i Arbejdernes Ejendomme.

J. Chr. Jensen: Jeg vil gerne sige til Indenrigsministeren, at naar jeg ikke svarede paa alle de Spørgsmaal, der blev rettet før, var det af lutter Beskedenhed og Hensynsfuldhed overfor Tingets øvrige Medlemmer, fordi det fører ind i en vidtløftig Diskussion, som formentlig ved Lejligheder vil kunne komme frem som enkelte Ting i Modsætning til, at man pakker det hele sammen, som Venstres ærede Ordfører (Hagbart Berg) gjorde det her. Men jeg erkender, der var et Par Spørgsmaal, som jeg burde svare paa, og jeg skal forsøge at gøre det.

Med Hensyn til 8 Timers Dagen er jeg ikke doktrinar, men jeg siger, som jeg sagde før, at dette Krav om en længere Arbejdstid preller ganske af, saa længe man ikke kan beskæftige de Arbejdere, der i Øjeblikket er i Faget, i den Arbejdstid, som nu er gældende. Sørg først for, at Forholdene lægges saaledes til Rette, at man fuldt ud kan beskæftige dem, saa er det jo muligt, at der bliver Adgang til i alt Fald en Kritik fra anden Side over, at Arbejdstiden er for kort. Den højtærede Indenrigsminister kan ganske stole paa de Tal, jeg nævnte i min Tale før, men de kan jo for øvrigt undersøges gennem det offentlige Anvisningskontor. Jeg har kun talt om København, hvordan det ser ud i det øvrige Land, ved jeg ikke.

Indenrigsministeren spurgte, hvorfor man ikke vilde arbejde i Timeløn, Arbejderne var jo stærke nok til at tiltvinge sig Arbejde i Timeløn, hvor Prisstigningen tilsyneladende er højere end de 70 pCt, som den var paa Akkordpriskuranten. Hertil vil jeg gerne sige, at Arbejderne har ikke Magt til selv at bestemme, om de vil arbejde i Timeløn eller i Akkord, den Indflydelse har de ikke. De tilkæmper sig en Overenskomst, og den skal respekteres i alle Forhold, og dér siger jeg, at det er langt overvejende Akkordsystemet, der er det gældende, og dér bliver jo Fortjenesten i Forhold til, hvad Manden yder af Arbejde.